

valby skakklub



NR 10 - 1992

"KLOERNES
KAMP"



NOVELETTE
SPECIAL

PRESTIGE MACHER

Valby I - Valby III 6½-1½

Bo	- Istvan olah	1-0
Lethan	- C.Borum	0-1 !!
Jan Bach	- Martin Olsen (R)	1-0
Robert	- Peer Balken	1-0
Erling C.-	Thomas Stender	½-½ !
Erling N.-	Jørgen Roed	1-0
Alex	- K.Hartman	1-0
Stig	- Ole Hansen	1-0

Valby I - Valby II 6½-1½

Bo	- Søren Nilsson	1-0
Lethan	- Benny Bjertrup	1-0
Jan Bach	- Helge Jensen (R)	1-0
Robert	- Jens Hyldig	1-0
Erling C.-	Per Ryden	1-0
Erling N.-	Niels Wikman	½-½
Alex	- Klaus Petersen	1-0
Stig	- Werner Christensen	0-1 !

Kampene mellem 1,2 og 3.holdet blev en stor triumf for 1.holdet, skønt 1.holdsspillerne havde 2 alvorlige partier at holde rede på SAMTIDIG !!! formåede de alligevel at jorde 2 og 3.holdet.

Bo, Bach, Robert og Alex vandt begge sine kampe, mens de to Erlinger hver afgav en remis mod Thomas og Niels.

Lethan og Stig tabte til Christian og Werner.

I alt 6½-1½ i begge kampe, og tillykke til 1.holdet.

Benny Bjertrup

Resultater fra 1.runde

i Holdturneringen: Valby I - Rødovre I 4½-3½

Valby II - Tåstrup 7-1 (!)

Valby III - Amager VI 3-5 Refarater følger i næste nr.

VINTERTURNERINGEN

Mesterklassen

Resultater :

3.runde

Erling C - Lethan 1-0
Stig - Alex 1-0
Henrik - Robert 0-1
E.nilsson - Benny Udsat
Bo - Martin $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$

4.runde

Lethan - Martin HP
Benny - bo $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$
Robert - E.Nilsson $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$
Stig - Henrik 1-0
Erling c - Alex HP

Stilling 19/11

1.Martin Jensen	2 $\frac{1}{2}$	(3)	+HP
2.Robert Malvild	2 $\frac{1}{2}$	(4)	
3.Erling Christiansen	2	(3)	+HP
Alex Hansen	2	(3)	+HP
5.Bo Andersen	2	(4)	
Stig Syndergaard	2	(4)	
7.Jørgen Lethan	1 $\frac{1}{2}$	(3)	+HP
8.Erling Nilsson	1	(3)	
9.Henrik Fredriksen	1	(4)	
10.Benny Bjertrup	$\frac{1}{2}$	(3)	

Martin er i front, og kan han vinde sit fordelagtige hængeparti mod Lethan, bliver han svær at vippe af pinden.

Nissen er ved at rejse sig efter tabet mod Robert i 1.runde, og vinder formentlig sit hængeparti mod Alex (sv.heldigt!).

Endelig kom Benny på tavlen, med en "pølse" mod BO, som er startet med 4 af slagsen !

Stillingen i vinterturneringen 1.+2.klasse.

PR 12/11

1.Helge Jensen	3	(3)
2-4.Thomas Stender	2½	(3)
Jan Nielsen	2½	(3)
Niels Wikman	2½	(3)
5-8.Lars Langrind	2	(3)
Kristian Hartmann	2	(3)
Per Ryden	2	(3)
Martin Olsen	2	(3)
9-10.Michael Christensen	1½	(2)
Christian Borum	1½	(3)
11-18.Per Balken	1	(3)
Agnethe Couldtard	1	(2)
Jens Hyldig	1	(2)
Lars Dyhr	1	(2)
Werner Christensen	1	(3)
Istvan Olah	1	(3)
Sv. O. Pedersen	1	(3)
Hans Petersen	1	(3)
19-21.Andre Stender	½	(2)
Klaus Petersen	½	(2)
Søren Nilsson	½	(3)
22-23.Jørgen Roed	0	(2)
Ole Hansen	0	(2)

Helge fører sig frem i suveræn stil og er nu eneste med maksimum.Nedefra synes Lars Langrind og Kristian Hartmann indstillet på at ville lege med i topstriden,hvor Thomas Stender tilsyneladende har bidt sig fast.

Vores nye medlem Jan Nielsen har ikke overraskende også lagt sig i en favorabel position.6 runder samt hængepati og udsatte mangler stadig at spilles,så der er langt hjem endnu.

STYRKELISTE TIL BRUG FOR HOLTURNERINGEN

pr. 24/9-92.

1. Preben Nielsen	1978
2. Bo Andersen	1900
3. Jørgen Lethan	1860
4. Jan Bach	1806
5. Robert Malvild	1828
6. Erling Christiansen	1996
7. Erling Nilsson	1666
8. Alex Hansen	1645
9. Stig Syndergaard	1700
10. Henrik Frederiksen	1679
11. Benny Bjertrup	1611
12. Jan Justesen	1700
13. Søren Nilsson	1555
14. Finn Svensson	1578
15. Helge Jensen	1657
16. Jens Hyldig	1502
17. Per Ryden	1621
18. Niels Wikman	1540
19. Michael Christensen	1602
20. Kurt Østerberg	1500
21. Werner Christensen	1527
22. Istvan Olah	1469
23. Martin Olsen	1420
24. Christian Borum	1369
25. Michael Terp	1400
26. Lars Langrind	1333
27. Erik Borum	1400
28. Per Balken	1500
29. Thomas Stender	1385
30. Jørgen Roed	1400
31. Kristian Hartmann	1371
32. Ole Hansen	1300
33. Agnethe Coultard	1300
34. Sv. O. Pedersen	1173
35. Torben Tanketom	÷317

Fra I.holdets holdkamp mod Rødovres ditto.

På opfordring fra holdlederen på Valbys frygtindgydene I.hold Erling Nilsson, bringer jeg her mit parti mod Harle Sonne.

Grundet manglende tid har jeg ikke analyseret partiet, så kommentarende er nogle af overvejelserne undervejs.

Hvid: Jan Bach

Sort: Harle Sonne

I d4-f5 2 Sf3-Sf6 3 Lf4-g6 4 e3-Lg7 5 Sbd2-d6 6 Lc4-e6
7 c3-o-o 8 Lg5-De8 9 Lxf6-Lxf6 10 h4-h6 11 Dc2-b5
12 Lb3-c5 13 a4-c4 14 La2-d5 15 Lb1-bxa4 16 Txa4-Ld7
17 Ta2-Kg7 18 g3-Sc6 19 h5-g5 20 g4-Df7 21 Ta6-Kh8
(åbner for slag på g4) 22 gxf5-exf5 23 Se5(tvinger sort
til afbytning, da slag på c6 samt gaflen på g6 truer)
23, -Lxe5 24 dxe5-Dg7 25 Sf3-Tfe8 26 Dd2-Df7 27 Ke2-g4
28 Sd4-Sxe5 29 Txxh6+-Kg8 30 f4-gxf3+am 31 Sxf3-Sg4
32 Tg6+-Kf8 33 Sg5(sort kan her ikke slå den indbydne
bonde på e3, da hvid slår igen med dronningen og sort
vil derefter være mindst en springer bagefter)
33, -De7 34 Th3-De5(bedre er her f4, med truslen Se5,
der samtidig åbner for løberen) 35 e4(et godt træk)
35, -Le6 36 Sxe6-Txe6 37 Txe6-Dxe6 38 Dxd5-opg.

Jan Bach

Seedningsliste for ½-times partier.
Revideret efter Holmberg Cup.

1. Mikael Bjertrup	220
2. Erling Christiansen	202
3. Jørgen Lethan	201
4. Martin Jensen	200
5. Preben Nielsen	198
6. Bo Andersen	198
7. Alex Hansen	194
8. Jan Bach	191
Robert Malvild	191
10. Jan Justesen	188
11. Erling Nilsson	187
12. Istvan Olah	180
13. Benny Bjertrup	177
14. Finn Svensson	170
Henrik Frederiksen	170
16. Stig Syndergaard	168
17. Jens Hyldig	166
18. Niels Wikman	162
19. Helge Jensen	160
Per Ryden	160
21. Michael Mulvad	159
22. Søren Nilsson	156
23. Martin Olsen	155
24. Lars Langrind	151
25. Kurt Østerberg	150
Erik Borum	150
Werner Christensen	150
Per Balken	150
29. Jørgen Roed	148
30. Christian Borum	145
31. Thomas Stender	132
Kristian Hartmann	132
33. Agnethe Coulthard	110
34. Sv. O. Pedersen	109
35. Hasse-Bent	17

Følgende skakkelette, der er skrevet af et medlem af klubben, der ønsker at optræde anonymt, er inspireret af en episode fra Vinterturneringen 1990-91 - på et tidspunkt, hvor Erling C. var regerende klubmester, hvor Preben og Bo førte turneringen, og hvor de øvrige deltagere tilsyneladende var reduceret til statister.

KLODERNES KAMP

Det er en ganske almindelig torsdag i marts i Valby Skakklub.

Klokken har netop passeret halv otte, og ved den lange række af borde sidder mennesker - to og to - bøjet over de ternede brætter, stirrende - som kan de ved alene tankens kraft få de magiske skakbrikker til at bevæge sig. Luften er ladet med skakurenes "tik-tak-tik-tak", og man hører kun spredt mumlen mellem enkelte af spillerne, der endnu ikke er faldet til ro og har ladet den fuldendte koncentration sænke sig over spillet.

Ved et af bordene sidder den regerende klubmester og kæmper for sit liv. Han har i overlegen stil vundet turneringen de seneste to år, men i år har han ikke i samme grad haft lykkens gudinde på sin side. Han står over for at blive detroniseret - han ved det godt, men kæmper alligevel desperat for at opretholde den værdighed, som har sikret ham velanseelse og status gennem de sidste 24 måneder. Hvordan det skal gå, når han definitivt er sat ud af spillet om klubmesterskabet, tør han ikke tænke på. Han håber, at himlen vil åbne sig og velsigne ham med et mirakel. Men det sker ikke så tit, at himlen åbner sig, og det bliver nok heller ikke idag. Måske kan han vinde dagens parti, men det vil ikke være nok. Han har sat for meget til i løbet af året. En grå skæbne i en grå hverdag, der blev fetéret i går, men som vil være glemt i morgen.

Ved et andet bord sidder turneringens to førende spillere. De har begge klaret sig godt indtil dette øjeblik og drømmer om at modtage sejrens palmer. De er klar over, at netop dette parti - partiet mellem to mennesker, der står i vejen for hinandens yderste mål i livet - vil blive det afgørende kapitel i deres karrierer. Det er to fredelige mænd, der ikke hader hinanden, men situationen giver dem intet andet valg end at gøre deres yderste for at knuse modpartens håb. Det er som deres hjerner slår gnister, når de to spilleres øjne flakker hen over de 64 felter i søgen efter den mest gunstige placering af brikkerne på diagonaler, linier og rækker. Kampen er så småt ved at komme i gang, men endnu synes ingen af spillerne at tage notits af modpartens manøvrer.

På et tredje bord er endnu et skakspil stillet op, og skakuret går i uregelmæssig takt med de andre ures allestedsnærværende tikken, som er det en række bomber, der venter på at detonere. Men der er ingen spillere at se! Alligevel har der samlet sig en rand af tilskuere omkring bordet. De kigger skiftevis på uret og på døråbningen, vel vidende, at hvert øjeblik kan de to spillere træde ind og gøre sig klar til dette parti, som tilskuerne længselsfuldt har ventet på. De to spillere kan næppe regne med at være kandidater til klubmesterskabet, men alligevel er det som om, at netop dette møde må blive kulminationen på en skakturnering, der vil blive husket lang tid fremover. Turneringen har budt på en mængde interessante partier, spillet af mennesker, for hvem skakspillet beslaglægger en stor del af den intellektuelle kapacitet. Strålende partier, der ikke står tilbage for fordums verdensmestres brillante bedrifter. Og så har man det bedste til gode! Det må blive en storslået kamp.

Tilskuerne venter ikke forgæves. Netop som frustrationerne over spillernes fravær nærmer sig panik, træder en høj mand, iført en elegant lys trenchcoat, ind i lokalet. Et kort øjeblik kigger han sig søgende omkring, får øje på de mange tilskuere og træder med målbevidste skridt over til sin stol bag de hvide brikker. Han beder et par tilskuere, der har bevæget sig lovlig tæt på bordet, om at gøre plads. Han trækker sin stol ud, kigger på skakuret og konstaterer, at der er gået et par minutter. Han trækker ikke straks, men tager frakken af, hænger den over stolen og sætter sig ned. Sidder og betragter de små træfigurer, der de kommende timer skal være under hans kommando, mens han fisker en kuglepen frem fra inderlommen af sit lyse jakkesæt. Han retter på sine brikker, selv om de allerede er placeret sirlig præcist af turneringslederen. Endelig sker det: Hans venstre hånd søger mod kongebonden, som han i en rask bevægelse rykker to felter frem. "Han spiller e4", hvisker nogle tilskuere til hinanden, og i baglokalet kan man se folk, der realiserer de væddemål, der er indgået om mesterens førstetræk. Der står "Jensen, Danmark" på hans navneskilt.

Nu træder den anden spiller ind af døren. Også han i lang frakke – er det en slags uniform for stærke skakspillere, tænker en og anden. "Nu kommer han", lyder det glædesstrålende fra en ung purk. Der er ikke nogen tvivl om, hvem han holder med! Ved synet af de mange tilskuere ved den nysankomne straks, hvor slaget skal stå. Interessen for de andre partier synes at lade sig overskygge af dette mestermøde – en kamp mellem de to spillere, som alle forventer skal komme til at præge Valby Skakklub i fremtiden. Han går til den modsatte side af bordet, hvor Jensen stadig sidder, tilsyneladende skodesløst kiggende ud i lokalet,

**ON-LINE
TIPS OG LOTTO**



**HOLMBERG
FOLEHAVEN 70**

**FRISKE
VARER**

TLF 31 17 96 80

**STORT
UDVALG**

**PERSONLIG
BETJENING**

men bag hans pandebrask arbejder hjernen på højeste omdrejninger for at producere den mængde adrenalin, som vil være nødvendig for at tage kampen op mod denne anden mester, som han lidt mod sin vilje må betragte som sin ligemand. Med et anstrengt smil hilser den nys ankomne på sin konkurrent, der rejser sig og tager imod den fremstrakte hånd. Håndtrykket er stærkt – ingen af spillerne vil give den anden indtryk af svaghed – nu, hvor det store slag skal stå. Den nys ankomne affører sig sin frakke og afslører et nobelt blå jakkesæt, der i elegance ikke lader Jensens lyse ditto noget efter. Han retter på sit slips – han er tydeligvis ikke vant til så formel en påklædning, men betydningen af dette parti levner ham ikke andre muligheder end at klæde sig højtideligt. Der står "Bach, Danmark" på hans navneskilt.

Heller ikke Jensen er vant til at være stadset ud – hvem kan vide, at hans slipseknude er bundet af en sød pige, fordi han ikke selv ved, hvorledes det gøres? Slipseknuder har aldrig interesseret ham – han er skakspiller, han kan sætte mat med løber og springer, han kender det meste af åbningsteorien – hvordan kunne han da spille sin tid på slipseknuder?

Bach – stadig stående – kaster et mistroisk blik på den hvide kongebonde, der så uforfærdet har bevæget sig to skridt frem. Det kan næppe komme bag på ham – det plejer Jensen altid at spille, men måske vil han give Jensen indtryk af, at trækket ikke desto mindre overrasker ham – for at give Jensen en falsk fornemmelse af at være "ovenpå". Bach er kendt for at lulle sine modstandere i søvn, men den slags fif går vel ikke mod Jensen, der trods alt har været med i "gamet" i mange år?!

Bach har nu sat sig i sin stol og skriver med sirlige tal og bogstaver på sin noteringsliste; "hvid: Jensen, sort: Bach, e2-e4". Han sidder længe og overvejer sit modtræk. Han er ellers kendt for at være en hurtig spiller, mens Jensen ofte kommer i tidnød og må gøre de sidste træk på meget kort tid. Bach tænker længe, og i sin hjerne gennemgår han den ene åbningsvariant efter den anden. Han ved, at Jensen er en stor kender af åbninger, og hans anstrengelser går ud på at finde en variant, som Jensen måske slet ikke har regnet med at komme til at spille i dette parti. Åbningernes navne passerer revú gennem Bachs hovede: "Spansk, Siciliansk, Caro-Kann.....". Efter 10 minutter, hensunket i dybe tanker med hovedet hvilende i hænderne, kommer modtrækket: Bach griber fat i sin kongebonde, og med et tilfredst smil rykker han den lille brik et felt frem og nærmest borer den ned på feltet e6. Fransk åbning – en nyhed på Bachs repertoire. Der kan ikke være nogen tvivl om, at denne forsigtige åbning kommer noget bag på Jensen, der dog uden tøven følger op med at rykke sin dronningebonde to felter frem. Jensen føler

sig ikke overbevist om, at Bach vil fortsætte på den sædvanlige manér med at rykke sin dronningebonde frem og udfordre hvids kongebonde.

Enhver ved jo, at Jensen kender mere til åbninger – også Fransk åbning – end nogen anden i klubben. Det kan tænkes, at Bach vil søge ud i en uregelmæssig åbning og blot har spillet det franske træk for at forvirre Jensen. Men efter et par minutter rykker Bach med en rolig håndbevægelse sin dronningebonde to felter frem og indbyder til kamp. Det står nu klart for Jensen, at Bach har forberedt sig på den franske åbning, og var det ikke efterhånden længe siden, at Jensen – han selv – havde analyseret på alt dette? Han indser, at han nøje må overveje, hvilken variant han vil fortsætte med. Bach har utvivlsomt set Jensens parti fra sidste måned, hvor han spillede en skarp gambitvariant, som muligvis ikke er helt korrekt. Kan det tænkes, at Bach har noget i ærmet, hvis Jensen skulle driste sig til at spille varianten igen? Jensen tænker længe, slipset begynder at stramme, og jakkesættet synes ikke længere at være lige så behageligt at have på, som de forvaskede cowboybukser og T-shirt, som han plejer at gå med. Men man skal jo holde anstand – det er et vigtigt parti, måske hans vigtigste nogensinde. Nej, han tør ikke spille gambitten – der er ingen grund til at løbe den risiko. Han udvikler sin dronningespringer og dækker sin truede kongebonde. Nu er det Bach, der virker overrasket. Man sporer en smule ærgelse i hans øjne – så havde han altså forberedt sig på gambitten! Bach falder atter i dybe tanker. Han har bevæget sig ud i ukendt land – det ser man tydeligt. Bach ved det, Jensen ved det, og Bach ved, at Jensen ved det. Bach husker overfladisk nogle partier, hvor sort udvikler sin kongespringer, men han ved også, at Jensen har et bredt kendskab til sådanne standardåbninger, så det bedste ville være at finde et sjældent træk – et træk, der ikke omtales i teoribøgerne, som Jensens reoler hjemme på Nørrebro er spækket med. Efter 5–6 lange minutter vælger Bach at spille sin kongeløber ud og true Jensens springer. Winawer-varianten – det ved Bach nok ikke engang, at der er noget, der hedder, men det var et godt valg, for Jensen har haft nogle dårlige erfaringer med netop denne variant. Mange gange påtager hvid sig en svagelig dobbeltbonde i c-linien, og hvis han ikke kommer til angreb, får sort ofte et gunstigt slutspil. Men det er for sent at trække i land – spørgsmålet er blot, om Jensen kan komme i tanke om variantens videre forløb. Han investerer et par minutter, inden han rykker sin kongebonde videre frem og indesnører den sorte stilling. Bach svarer hurtigt med at placere sin dronningeløber-bonde på 5. række, og lige så hurtigt spiller Jensen teoriens anbefaling og truer den sorte løber med sin randbonde. De sidste par træk er spillet med en fart som i et lynparti, og Jensen er kommet bagud med

notationen på sin partiliste. Nu fører han listen a jour, mens Bach atter begynder at tænke. Han tænker længe, og det er ikke kun Jensen, der undrer sig over modstanderens langrådighed. Tilskuerne – de fleste, i hvert fald – ved, at sort selvfølgelig skal slå springeren med "skak". Hvorfor gør Bach ikke bare det, istedet for at spille sin betænkningstid? Chokket kommer, da Bach endelig vælger en variant, der har haft et dårligt ry i mange år. Ja, i en periode anså de førende stormestre simpelthen denne variant, hvor løberen trækkes baglæns istedet for at slå den hvide springer, for uspillelig for sort, men siden har man vist fundet forbedringer, som ikke er fuldt afklarede. Jensen, der er begyndt at mærke sveden løbe fra armhulerne, vrider sin hjerne for at komme i tanke om det rette modtræk, men hans tanker forstyrres af en tilskuer – en ældre herre – der frembringer en enerverende lyd med munden. Folk har selvfølgelig lov at trække vejret, men behøver de at stå og vende deres gebis i munden, tænker Jensen, der er kendt for at være meget irritabel, når tingene spidser til. Et par onde øjekast synes ikke at påvirke den ældre herre, der ufortrødent fortsætter de for Jensen sindsoprivende lyde. Der er intet at gøre. Jensen har trods alt så meget pli, at han ikke beder den ældre herre om at indstille sin virksomhed – der kommer også en dag efter denne, og Jensen har ikke lyst til at blive uvenner med alt for mange mennesker. Imens sidder Bach utålmodigt og trækker i sit slips, mens han smiler til et par tilskuere, som han kender privat. Han sørger omhyggeligt for, at Jensen bemærker, at han – Bach – tilsyneladende er glad og tilfreds og helt uden nerver. Det er et led i den psykologiske krigsførelse. Det har sin virkning. Jensen begynder at spekulere på, om den ældre herre med de irriterende lyde står i ledtog med modstanderen. Stærke skakspillere lider ofte af momentan paranoia. Jensen udbryder et lettelsens suk, da den ældre herre ikke længere finder det interessant at betragte et skakparti, hvor der åbenbart slet ikke bliver udført nogle træk.

Jensen har i flere minutter siddet demonstrativt tilbagelænet i sin stol uden at give den mindste antydning af at ville foretage et træk, men nu da den ældre herre endelig er forsvundet uden for syns- og hørevidde, læner han sig atter frem mod brættet og studerer stillingen. Han beslutter sig for at kaste sig ud i en højt kompliceret stilling, der er fuldstændig uoverskuelig for begge parter, og den næste halve snes træk bliver udført efter dybsindige overvejelser af begge spillere. Jensen bruger som altid mest tid, mens Bachs lette sind også afspejler sig i hans skaktræk, der synes at komme noget nemmere til ham. Også han er dog påvirket af den intense stemning, der præger dette parti. Han ved, at han må anstrenge sig for at holde tankerne samlet. Det blev ikke til megen søvn

forrige nat. Bach ærger sig over, at hans baby ikke viste særlig forståelse for faderens forestående mesterdyst i skakklubben, og det meste af natten var gået med at visse-lulle den lille fyr. Bach kunne have ønsket, at den lille gavtyv bare denne nat kunne have sovet sødt, eller kunne Britta dog ikke have taget ham – istedet for dovent at grave sig ned under dynen og sige: "Årh, vil du ikk' nok ta' ham?!". Han tænker på sine ugelange forberedelser til dette parti, og så skulle forberedelsernes vigtigste punkt, nattesøvnen, kikse..... I virkeligheden er Bach ikke i nævneværdig grad påvirket af juniors gråd natten før – var det forresten ikke Britta, der alligevel havde taget ham?! Bachs spekulationer – nu, hvor det er alvor ved brættet – er en ubevidst præfabrikation af en undskyldning, hvis partiet skulle gå tabt. Bach har endnu aldrig tabt et parti, der ikke kunne undskyldes.

I takt med at komplikationerne i partiet intensiveres, lukker begge spillere totalt af fra omverdenen. Grædende babies, smaskende gentlemen – alt dette er ligegyldigt. Nu drejer det sig om springere, der ofres, løbere i slag og usikre rokadestillinger. Stillingen udvikler sig til noget af det mest indviklede, der nogensinde er set i Valby Skakklub, og man ser, at de to spillere lider under det hårde arbejde med varianterne. De noble jakkesæt, der sad så upåklageligt før partiet, sidder ikke længere som Dansk Herremode-råd kunne ønske det. Jensen har smidt jakken og afslører et par søer under armene, og Bach har løsnet slipset, der nu hænger som var det en af sønnens hagesmækker, der er krympet i vask. Alligevel er der en sær højtidelighed over spillerne. Selv om de gode manérer synes at måtte vige for urinstinkterne, betragter tilskuerne stadig med udsøgt andægtighed spillets gang. Stillingen på brættet er nu helt uoverskuelig. Begge spillere har adskillige brikker i slag, og hvert træk synes at forstørre komplikationerne. Bach trækker nu ikke længere let og elegant, men må før hvert eneste træk koncentrere sig dybt. Han lægger ikke mærke til, at et par tilskuere begynder at hviske til hinanden, men det gør Jensen: "Hold så kæft, for helvede", lyder hans let genkendelige kampråb, og de formastelige tilskuere trækker sig skyldbetyngt et halvt skridt tilbage. Ikke længere end det, for de vil ikke gå glip af afslutningen på dette prægtige parti. Det er nemlig tydeligt, at partiet nærmer sig klimaks, men ingen – bortset fra spillerne måske – har nogen fornemmelse af, hvor det bærer hen. I korridorerne kan man høre en mand, der siger, at "Bach er ved at vinde". Efter hvert træk skifter han mening, og så lyder det: "Jensen har fat i ham nu, tror jeg". I baglokalet er gemytterne i kog omkring demonstrationsbrættet, hvor større og mindre ånder giver deres uforbeholdne mening om partiet til kende, mens brikflytteren koncentrerer sig om at få de rigtige informationer fra

depechen, der som en anden Sisyfos pendulerer mellem spillesalen og baglokalet. Sandheden er, at de uhyrlige komplikationer på brættet overgår de flestes forstand. Og intet under, for selv de to spillere synes at have mistet kontrollen med partiets gang. De spenderer hver især meget tid på at regne varianter ud, men ofte synes det som om, at modpartens træk kommer som et lyn fra en klar himmel. Så må de atter lægge hovederne i blød og forsøge at opklare modstanderens skumle hensigter. Bach har nu også smidt jakken og fortsætter med at kæderyge cigaretter, mens Jensen nedsvælger sin tredje øl.

Tiden er ved at være knap for begge spillere. Den, der ikke når at gøre sit 40. træk inden to timer, dømmes til tab, og efter $3\frac{1}{2}$ times spil synes partiet meget vel at kunne blive afgjort på denne måde. Spillerne har endnu ikke gjort 20 træk. Bach har næsten en halv time til de resterende træk inden tidskontrollen, mens Jensen er i vanskeligheder med bare 4-5 minutter tilbage. Han sidder uroligt i sin stol med blikket fastnaglet til brættet. Nu er der ikke tid til dybe overvejelser – han må stole på sin intuition. Bach ved, at han ikke skal begynde at spille lynskak med Jensen i håb om at presse ham til et fejltræk. I sådanne situationer fungerer hjernen, som den skal, hos den tidnødplagede. Det er som regel en meget bedre idé at trække tempoet ned. Spilleren med dårlig tid bliver utålmodig – begynder at "tænke for meget" over tingene og har svært ved at beslutte sig for sine træk. Derfor tager Bach sig ovenud god tid til sit 18. træk. Jensen forsøger at holde tankerne samlet, men kan ikke skjule, at nerverne får hans venstre hånd til at ryste ganske meget, da han noterer sit seneste træk på noteringslisten. Bach er lige ved at overdrive sin taktik. Tiden løber hurtigere mod slutningen af et skakparti, og pludselig befinder han sig selv i tidnød med under 10 minutter tilbage. Da han læner sig ind over brættet og ser, at den store viser har passeret "50", får han meget travlt, tager sit tårn på g5 og hamrer det ned på g2, idet han temmelig højt proklamerer en "skak". Den hvide bonde på g2 forlader brættet i flyvende fart og triller udover bordkanten og ned på gulvet, hvor en tilskuer samler den op og diskret stikker den i sin bukselomme. Jensen griber fat i sin konge og skal lige til at slå løberen på f1, da det giver et sæt i ham. I sidste øjeblik ser han, at Bachs træk er en genial fælde. Hvis han slår løberen, får Bach et uimodståeligt angreb på den hvide konge, og partiet ville være slut i løbet af få træk. Jensen stiller kongen tilbage på g1, kigger nervøst på uret, hvor faldvingen snart begynder at røre på sig og flytter med en hurtig bevægelse kongen til h1.

Bach fortrækker ikke en mine, men ærger sig i sit stille sind over, at Jensen undveg den fælde, som han havde brugt 15 værdifulde minutter

til at udregne. Nu har han ikke tid til at fordybe sig i stillingen igen – han må trække, inden tidnøden bliver kriminel.

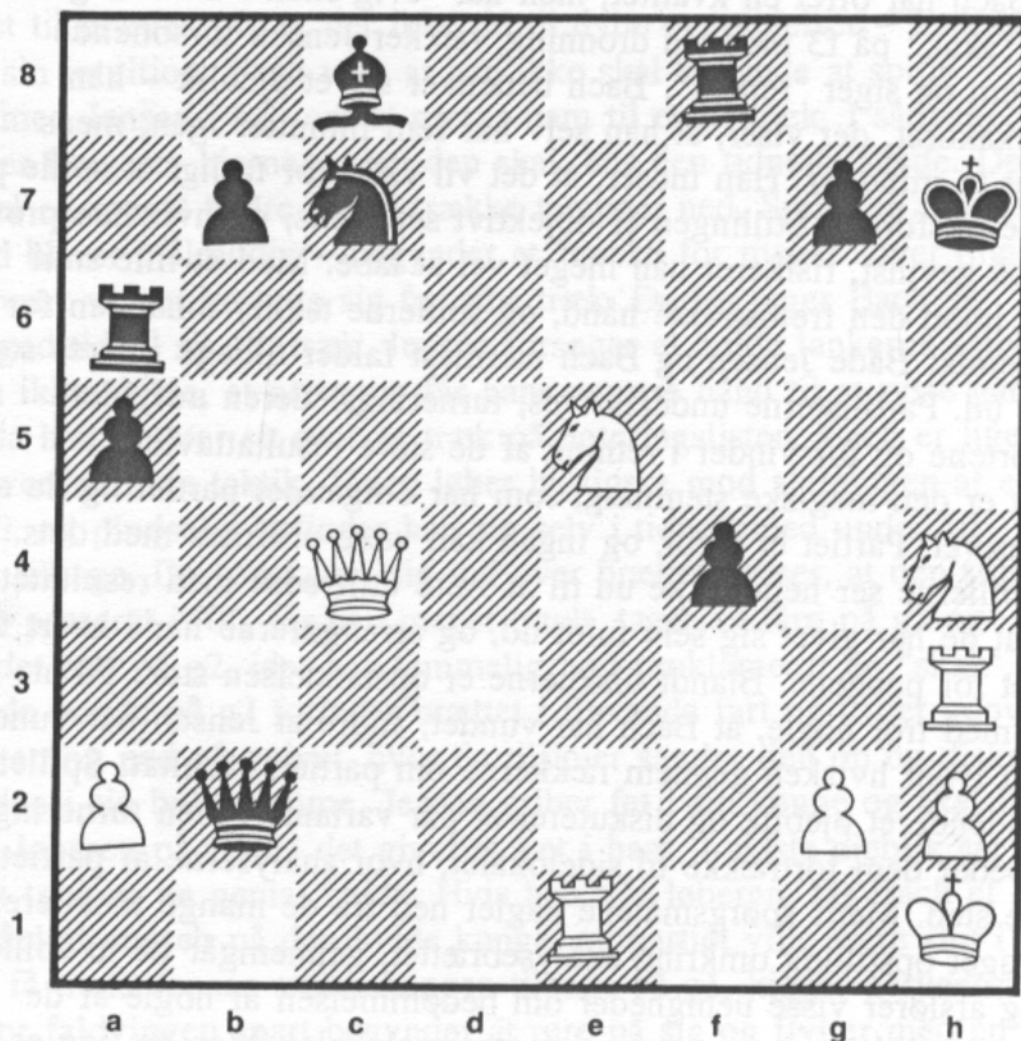
Da Bach efter et minuts overvejelser flytter sin dronning til e5, synes der at komme et lettelsens suk fra Jensen. Han har set noget. Han har besluttet sig for sit næste træk, men tøver en anelse, inden han slår løberen på f1 med tårnet og læner sig tilbage i stolen. Tilskuerne undrer sig – stillingen synes stadig fuldstændig uklar, men den samme attitude viser sig hos Bach, da han med sin dronning slår den hvide springer på e6. Måske opdager en enkelt tilskuer baggrunden for den pludselige sindsstemning hos de to kombattanter, der i smug udveksler et skævt smil. Jensen tømmer sin øl, fjerner det sorte tårn på g2 med sin konge, hvorefter Bach efter et par sekunders kunstige overvejelser bekendtgør en "skak", idet han placerer sin dronning på g4. Jensen slår ud med armene og spiller det tvungne kongetræk til h1, og nu går realiteterne op for alle: Bach har ofret en kvalitet, men har "evig skak". Da han giver endnu en "skak" på f3 med sin dronning, rækker Jensen forsonende hånden frem og siger "remis!". Bach betænker sig et øjeblik – han studerer skakuret, der viser, at han selv har fem minutter igen, mens Jensen har to minutter. Han indser, at det vil være for farligt at spille på denne lille tidsfordel. Stillingen er objektivt set remis, og hvis han prøver at spille på gevinst, risikerer han meget vel at tabe. Med et lille smil tager han imod den fremstrakte hånd, og spillerne takker hinanden for partiet. Remis! Både Jensen og Bach nærmest falder tilbage i deres stole og puster ud. Partilisterne underskrives, turneringslederen udfylder resultatkortene og forsvinder i retning af de store resultattavler.

Med ét er den magiske stemning, som har omgærdet partiet og de to aktører, hævet. Partiet er forbi, og ingen kan være utilfreds med dets forløb. Spillerne ser heller ikke ud til at være utilfredse med resultatet. De ved, at de har givet sig selv fuldt ud, og arrangørerne har i hvert fald fået noget for pengene. Blandt tilskuerne er opstandelsen stor. Til at begynde med tror nogle, at Bach har vundet, andre at Jensen har vundet, men snart lyder hvirken gennem rækkerne om partiets resultat. Spillerne bliver siddende et øjeblik og diskuterer et par varianter, men turneringslederen beder dem fortrække til sidelokalet, hvor analyserne af partiet kan finde sted. Mens spørgsmålene hagler ned fra de mange tilskuere, der har taget opstilling omkring analysebrættet, gennemgår de to spillere partiet og afslører visse uenigheder om bedømmelsen af nogle af de varianter, der aldrig så dagens lys i turneringslokalet. Men én ting er de enige om: Det var en storslået kamp.

Den anonyme skakjournalist (navnet kendt af redaktionen)

Opgavetid.

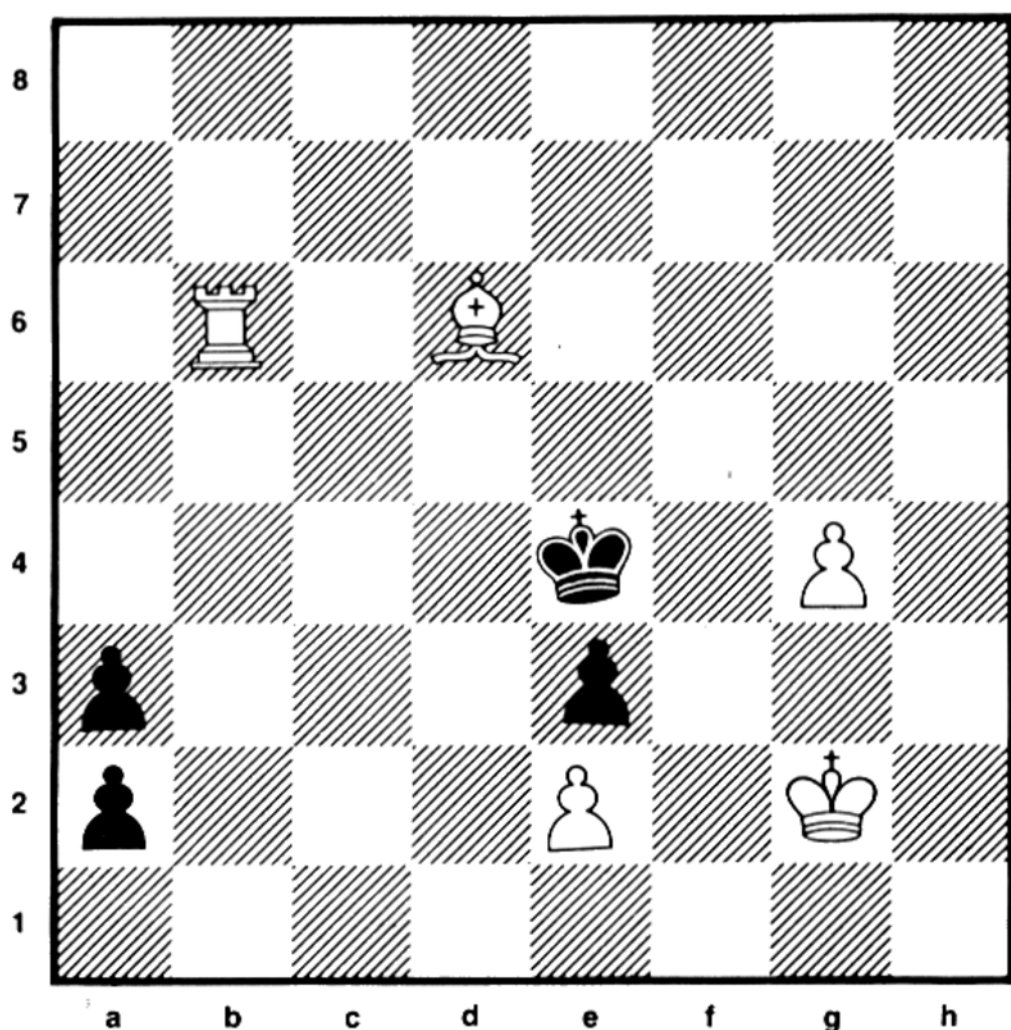
Jeg er blevet fortalt, at grunden til den udeblevne løsningsindlevering til redaktionen, er at opgaverne er for svære! Det kan da næppe være sandt. Husk alligevel, at der er gratis øl til bedste løsningsforslag, også selv om den indleverede løsning ikke er korrekt. I den nedenstående opgave vil sort besvare 1. Sg6+, med 1.-, Lxh3 og 1. Sf5, med 1.-, Th6. Men hvid har et træk til rådighed, der afskærmer både linien og diagonalen for disse forsvarsbrikker. Det skulle være til at finde ud af nu. Hvid trækker og vinder i få træk.



Løsning på opgaven i sidste klubblad:

1. Tc8, Dxc8 2. Sf5+, Kc5 3. b4+ ⇒ familieskak
og gevinst.

Nu hvor vi er så godt i gang, tager vi lige en til. Hvid synes i problemer på grund af de sorte a-bønder så han skal nok til at aktivere sine officerer. Diagonalen a1-h8 spiller en væsentlig rolle, især hvis den sorte konge kan bringes ind på den eventuelt ved hjælp af henledning. Jeg håber, at disse ualmindeligt velvalgte ord bidrager til mere hjælp end forvirring!



Hørt mellem veninder: - "Ham fyren derovre har en interessant profil".
- "Han hedder Hasse-Bent. Og det er ikke profilen, det er hans nøglebundt"!

Program Nov/Dec.

19/11 Holdturnering + UDS+HP

26/11 UDS+HP

3/12 Vinterturnering 5.runde

10/12 Holdturnering +UDS+HP

17/12 Juleafslutning

" " " " " " " " " " " " " " " " " " " "

Valby Skakklub

Høffdingsvej 10

Hver torsdag fra 1845 - 23.30

Formand

Benny Bjertrup

Vigerslev alle 11 - 3 TH 2500 Valby

TLF: 31 46 64 08 / 31 16 76 44

Kasserer

Erling Nilsson

Rundetårn 3

TH for kikkerten

Turneringsleder

Stig Syndergaard

TLF: 31 38 35 14

Redaktion

Alex Hansen/Niels Wikman/Lars Langrind

Vigerslevvej 121 - 2 TH

2500 Valby

Direktion

Jens Hyldig Johansen

Jan Arnold Justesen

Michael Meyerheim

